

На пароплаві

Раїса Троянкер

О дванадцятій, коли пароплав спить
І "клюють носами" на вахті матроси,
Чітко видзвонює металева мить
І вечір смутний, як поранений альбатрос.

О дванадцятій чиясь постать
Тихо... од капітанської рубки
До моєї каюти загадковим гостем:
"Це я. Вийдіть, голубко".

І от ми з вами
На палубі слухаєм тишу.
Я зосереджена, як далай-лама
Ви - як божок Вішну,

(Колись дитяча моя уява
Малювала капітана
З очима неодмінно синіми,
А у цього чорні, як ночі на Яві
І ще чорніші під ними тіні.)

Ви розкажете мені про Суматру,
Про далеку Індію, загадково-соняшну,
(Чорної магії - золоту матір.)
Про стару лихоманку, жовту, як соняшник.

За кермою вирито яму води,
Білі чайки віщують чиюсь розлуку.
На дні річки живе водяник
і ви стиснете мою руку.

А потім згадаємо, як уперше
Я на пароплав зійшла.
Під ногами заскиглили старі трапи,
Унизу сердито вода ревла —
Здавалось - тигрові одрубали лапу.

З капітанського містка, чужий і серйозний
Ви накази оддавали скупю —
І я смутна, як рослинка туберкульозна
З повагою дивилась на ваш рупор.

А потім на палубі засліплений сонцем
Ви до мене підійшли якось.
"Я вам розкажу про Токіо й японців —
Через два дні стаємо на якор".

Тоді у берега біла піна
Брюссельським мереживом сліпила очи.
Ви пледом кутали мені спину,
А я казала - "облиште, - не хочу".

Пропливало багато плотів і барж,
Ви капітан - з душею поета.
(На дні річки водяний цар —
Лежить у труні газетовій.)

І я вам казала про мій біль,
Про вдачу мою, як норд-ост - хмуру
І вас називала чомусь Білль,
Замість справжнього й ласкавого - Юра.

А потім щовечора - чиясь постать
Тихо од капітанської рубки
До моєї каюти загадковим гостем:
"Це я. Вийдіть, голубко".

О дванадцятій, коли пароплав спить
І "клюють носами" на вахті матроси,
Чітко видзвонює металева мить
І вечір смутний, як поранений альбатрос.